

Надбережний досвіт

Барка Василь Костянтинович

I

Марева від озера відходять,
а туман: як потойсвітній.
Ми — самокрадіжні; сонця одяг
скинули, бо мало втіхи.

Зодягаємся в півтіні мерхлі,
без надій, що — й луг палає,
несучи ікони в мідній церкві
осени! крізь горе спрагле.

Все — в блаженний жеврій, все з листками,
погляди предвіччя близить:
кличучи! вам квіти відмикати
з вікон царства незалізних.

Там, світливши берег проти нетрів,
з воску — мучениці повість.
Білокора! в пламенності терпить
ради дня сестер високих.

II

Чуємо: курличуть в ірій вірний
білі журавлі: — ключами.
їм, як свідок, місяць перемірить —
в айстрі синій шлях змічати.

Тут незлобні; тут ікон явлених
учні: в листковій подобі.
Жертву клен, безкнижно — євангелик,
розпалив! послушник добрий.

Вкруг помножено костри блаженних;
в озеро галуззя схилять.
Небо кров'ю на трихресній стежі —
побагрилося й крізь листя.

Ми незрячістю сердець — мов сонні:
не збагнем свічок осінніх.
Риби під дзеркальністю при мості
промнуть веселок відблиск.

Ми — чи простимо, громада братня:
всю! в непам'ять, кожна кривду?
Рідні духом полум'я з розп'яття,
ангели позвати прийдуть.

Ми — чи в звіт готові? крильня сіра, —
до спокути, до палання.
Вкруг хреста небесного іскриться,
в цвіт, галузка сонць ласкава.

III

Невеличні! кожен братчик вибрав
смолоскип від неба мовчки.
І повторює з огню глибизна —
звіщення: в досвітню поміч.

Мов пожежа в небозвід: чудесність! —
без темнот, ні в спад пелюстки.
Ключик сонця зо стежок щоденних
світить крізь терни колючі.

Світоч, розсипаючи вкруг церкви
скарби з-над сузір'їв кріпких...
мій порадник! псальмик мій сердечний,
став при дверях неба мріти.

Царство, при хатках межею поряд,
побудовано: від чаші.
Зором серця зглянем, як негорда
нива стала причащатись.

IV

Сиплються листки — в три чверті зірки:
ніби розгорівши з воску.
Кучугурами жарин закрили
згадку каменів жорстоку.

В синьогір'я напливають хмари,
з тайности: мов гілка близить.
Огній кленик — смолоскипник, марить;
розсвіт в озері любити.

Нам би, наче гшамінь, завінчалась
осінь при гробниці сніжній.
Звідки? від руїни та дичання
груди розросли в хижість.

Без святого невидим'я! тоскні,
кліплять каганечно душі...
Чад і тління суєти крізь осінь

розтягнули: сніг додушить.

Збудимося? крізь туман присмертний.

вірячи з свічками свідків.

Спомин церкви, в десять рук. берези

піднесли на празник східній.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/barka_vasyl_kostiantynovych/nadbrezhnyi_dosvit